

Casus 1 De heer Goossens

Meneer Goossens is 66 jaar en verblijft twee jaar op de afdeling Rozenhof. Hij deelt een kamer met vier andere bewoners. Iedereen op de afdeling kent hem en hij staat bekend als een vriendelijke man, ook al is zijn stemming soms wisselend. Hij kan van het ene op het andere moment ontzettend boos worden, maar vijf minuten later weer in lachen uitbarsten en tegen je zeggen dat je lief bent. Meneer Goossens begrijpt steeds minder van wat je tegen hem zegt. Ook weet hij steeds vaker niet waarvoor bepaalde voorwerpen dienen. Harde geluiden vindt hij eng en hij reageert steeds angstiger op televisiebeelden.

Meneer gebruikt zijn maaltijden in de huiskamer bij de andere 11 bewoners. De maaltijden vinden plaats om 8.00, 12.00 en 17.00 uur. Hij heeft een vaste plaats aan een tafel met drie andere bewoners. Niemand heeft een eigen bord of bestek.

Meneer slaapt elke middag twee uur. De rest van de tijd brengt hij door in de recreatieruimte. Aan een kopje thee met een koekje heeft hij 's middags doorgaans meer dan genoeg. Over het algemeen is hij geen grote eter, maar hij neemt bij elke maaltijd wel een aantal hapjes.

Zijn vrouw komt elke dag op bezoek. Ze neemt hem mee uit wandelen en leest hem voor of ze luisteren samen naar muziek. In deze activiteiten betreft zij regelmatig ook de andere bewoners. Zij neemt altijd speculaasjes van de markt mee, omdat dit de favoriete koekjes van haar echtgenoot zijn. Die deelt zij elke woensdag uit aan de bewoners en de verzorgenden op de afdeling. De bewoners en verzorgenden vinden het gezellig als zij op bezoek komt, omdat zij voor iedereen aandacht en een praatje heeft.

Meneer Goossens en zijn vrouw hebben geen kinderen. De opname van haar man was heel moeilijk voor mevrouw. Zij kon hem niet meer thuis verzorgen, omdat hij steeds weg liep, erg onrustig was en het dag- en nachtritme omdraaide. Zij kreeg steeds meer lichamelijke klachten en moest uiteindelijk besluiten om hem op te laten nemen in het verpleeghuis. Voor haar betekende dit afscheid nemen van haar maatje, met wie zij altijd van alles ondernam. Dit deed haar heel veel verdriet.

Sinds een paar dagen gaat het minder goed met meneer Goossens. Hij loopt weg van tafel, weigert te eten of spuugt het uit en reageert boos naar een verzorgende met felblauwe ogen, die nog maar kort op de afdeling werkt en een vrij directe aanpak heeft. Tussen de middag wil hij helemaal niets eten, maar om 17.00 uur is er vaak nog wel een hapje naar binnen te praten. Hij geeft de voorkeur aan zoetigheid en ongepureerd eten. Zijn vrouw maakt zich heel veel zorgen en vindt dat hij anders op haar reageert. Hij is minder aanspreekbaar, hangt onderuitgezakt in zijn stoel en ruikt uit zijn mond. Zijn urine is donkerder dan normaal. Het meest maakt ze zich zorgen over het feit dat hij de speculaasjes van de markt niet meer wil eten. Ze is heel bang om hem kwijt te raken. Zij smeekt je om er alles aan te doen om haar man te laten eten.

De arts heeft hem onderzocht en er is bloed geprikt en urine opgevangen. De laboratoriumuitslagen brachten echter geen bijzonderheden aan het licht.

De verzorgenden maken zich ook zorgen over meneer Goossens, omdat er tekenen van uitdroging zijn.